

عنوان مقاله:

شعر فراگفتار دهه ی هفتاد ایران

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

آرش آذریک - مدیر اندیشکده ی کلمه گرایان ایران (فرائیسم)

پروین احمدی - فعال اندیشکده ی کلمه گرایان ایران (فرائیسم)

خلاصه مقاله:

یکی از خصوصیات شعر دهه ی هفتاد، فراروی از زبان و بیان متعارف شعر فارسی بود. که یکی از مهمترین و تاثیرگذارترین جریان های شعر دهه ی هفتاد یعنی جریان «شعر زبان» را به وجود آورد. و تحولی شگرف به شمار می آمد. دهه ی هفتاد مملو از کشمکش های فراوان میان شاعران بیانی دهه ی هفتاد (سیمین بهبهانی) و پست مدرنگرایان یا شاعران زبانگرا (براهنی وشاگردانش) و فرمالیست ها شکل گرفت، غزل مینیمال، غزل فرم، غزل روایی، غزل داستان و... نمونه هایی از دستامدهای سیمین بهبهانی و شاگردانش بود. لذا در دهه ی هفتاد تخصص میان سنت و مدرنیته در شعر به پایان رسیده و کلاسیک سرایانجی در قالب غزل به سنت شعری کلاسیک وفادارنماندند. بلکه از لحاظ محتوا، فرم ذهنی و زبان تحت تاثیر مستقیم شعرنیما و تحولات نیما در شعر بود. زیرا شعر غزل مدرن و انواع شاخه های آن خود را شاخه های ادبیات مدرن می دانستند. برخلاف شاعران دهه ی چهل که میان جبهه ی نوگرایان و کلاسیک گرایان کشمکش بر سر شعر نو و سنتی بود. در اینمیان جنس سومگرایان که به هم افزایی شعر بیانی و زبانی معتقد بودند؛ شعر فراگفتار را به ادبیات پیشنهاد دادند که از میان آنها شعر دال، شعر باژک، شعر پدیدار، زبانه، و... به راهبری آرش آذریک، در مجلات و روزنامه ها به صورت پراکنده منتشر می شد؛ نقطه ی مقابل شعر زبان را به خود اختصاص داد. از میان شاخه های شعر جامع فراگفتاری، شعر دال، برای نخستین بار تعاریفی دیگر از کلمه مانند کلمه_شهروند، کلمه_انسان، کلمه_کاراکتر و... ارائه داد. بنابراین در دهه ی هفتاد جریان های شعر نوگرایی سربرآوردند که وجه اشتراک آنها فراروی از زبان و بیان متعارف شعر و هم افزایی ساحت هایبیانی و زبانی و رسیدن به جنسسوم آنها یعنی شعر جامع فراگفتاری بود. در این نوشتار به بررسی شعر فراگفتار وشاخصه های آن و شعر دال خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی:

شعر فراگفتار، آرش آذریک، جریان شناسی شعر معاصر، شعر دال، شعر دهه ی هفتاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2015354>

